

XVIII. DJEVOJČICE SA ŠIBICAMA

Naše tinejdžerske godine bile su burne. Bilo je dana kada sam se pitala hoću li preživjeti.

Pitala sam se kako me snašla takva tama? Iznutra. Odakle se toliko tame diglo u meni? Ta ja sam samo iz djetinjje dobi prelazila u svijet „odraslih“. Je li normalno da to učine hormoni? Ili je ipak to odrastanje probudilo ono što nisam mogla naslutiti, a to je tama koju je duša proživjela u proteklim životima i koja je čekala jednu zreliju ja da je pozdravi. Jednu odrasliju ja koja će se ponovno moći susresti i suočiti s tom tamom.

„Vjera, jesam li ti pričala o toj odličnoj knjizi koju sam čitala? Voljele smo raspravljati o filmovima, knjigama i glazbi, sjećaš se?“

Naziv je „Nikada me ne ostavljaj“. Prva od „Djevojčice sa šibicama“ nakon koje sam se osjećala tako. Kako smo darovani životom i njegovim lijepim trenutcima... Svi oni prođu, a opet - ostanu u nama. Svi su oni u nama. Kako smo i nas dvije, kao i u toj knjizi, bile darovane lijepim doživljajima iz djetinjstva, kao da smo od života primile kompenzaciju za predstojeći šamar. Kako nikada ne treba propustiti priliku iskazati ljubav da ne iščezne kao pijesak kroz prste ruku...”

* * *

Uvijek kada sam tamo uz tvoj grob, zamišljam tvoju urnu, tvoje fizičke ostatke zgurane u malu rupu na lijevoj strani groba podno nadgrobne ploče.

Bilo je to u ljeto, u kolovozu. Prva, ili možda čak i druga godišnjica tvoje smrti. Teško mi je reći. Godine neuhvatljivo i krišom tako brzo prolaze. Bilo je vruće kao i na dan tvog ukopa. Vrući zrak ispunjen vlagom dodatno je naglašavao miris čempresa koji se širio gradskim grobljem.

Tina, Matija i ja otišli smo zajedno do tvog groba zapaliti svijeće, ostaviti cvijeće. Razgovarali smo i prisjećali te se. Jedne izgubljene mladosti. Bolnog mjesta u našim srcima.

Odlučila sam zapjevati za tebe. Onako kao što smo to nebrojeno puta pjevale zajedno u zboru.

Milost.

„...nam Bože daj, da živeći ne umremo...”

Glas mi je bio snažan. Nadvladao je zaglušnu tišinu ovog posljednjeg počivališta mnogih. Emocije su me nadvladale, glas mi se razlomio. Skladne note zazvučale su kao blues.

To što sam se bojala snage svog glasa, bilo je jednako tome što sam se plašila i svojih osjećaja, svoje vlastite snage, plašila se - živjeti.

Matija me gledao. Otvorenih očiju, otvorenih usta. Iz njegovih je očiju isijavalo. U njima sam s lakoćom prepoznavala bol, istu onu koja je u meni, istu onu s kojom se, kao ni ja, nije znao nositi. Bila je toliko osjetna i toliko teška da bismo nožem mogli preparati zrak.

* * *

„Čini se da ovo moram sama.

Da vidimo. Ako je sve to stvarnost koju sam ja stvarala, a sad sam to konačno i shvatila, onda mogu stvoriti i drukčiju stvarnost. Možda sam takvu stvarnost kreirala kako bih se lakše prepustila svojim stvaralačkim moćima, probudila suosjećanje, svjesnost stvaranja? Ma sigurno takva moć ne može biti dana olako. Kao da je djeci dopušteno da se igraju šibicama.

Kako stvoriti drugu, bolju stvarnost?

Kroz svoj probuđeni srčani centar!

Izdrži do kraja. Izdrži”, tješim sebe samu i tepam onoj maloj djevojčici unutar mene koja nije voljela slušati priču „Djevojčica sa šibicama.“

* * *

Milna tiho pjevuši i gladi moje lice, odmiče kosu s očiju. Ušuškana sam u krevetu. Samo što ne zaspim. Kazujem joj „Ne ostavljaj mrak.“ Moje se vjeđe spuštaju i kroz odškrinute oči gledam kako pali krijes i voštanicu koja se nalazi u plitici na stolu. I dalje mumlja, pjeva čas berbersku uspavanku, čas pjesmu o djevojci s kićenim rupcem koja je zaboravila gledati zvijezde, čas o orlu koji nadlijeće svijet.

Kaže: „Ne voliš mrak, ali kada spavaš opasno je ostaviti upaljenu vatru. Vatra je za budne.“

Uvijek, kada je slušam, nisam sigurna jesu li njezine riječi dvoznačne.

Kažem joj: „Ali je ne želim mrak.“

I dalje pjevuši i kaže: „Onda ćeš se probuditi.“

Ali ja ne odgovaram, već tonem u san.

* * *

Kako sam to sve zaboravila?

Kako da živim s time?

Kako da se pomirim s time što sam stvarala?

Kako, kako?